

Imaórák

14.

Messze nézzen, aki élni akar...

2021. október

...Ki álmatlan láztól nehéz
Piros szemével messze néz
S már-már hiszi, hogy el fog jönni még
Egy emberhez hasonló nemzedék
És megadatik látnia,
Hogy eldöglik a bestia...

Sík Sándor: Messze nézzen, aki élni akar

Ajánlás:

Keresztény alapokra építkező civilizációnk felszámolása zajlik zűrzavaros világunkban. A normalitáshoz ragaszkodó ember keresi a kapaszkodókat, hogy ennek valahogy ellen tudjon állni. Könnyű dolgunk lenne, ha igazán komolyan vennénk Jézus tanítását és példáját, amit elénk élt. Mert Ő az Út, az Igazság és az Élet, rá hagyatkozva tudjuk az irányt tartani – végső célunk felé...

Plébániai füzetek



Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A keresztény hit magánügy, mondják „ellenfeleink”. Sokan meg azt kérdezik, szabad-e keresztény embernek politizálni?

Folyamatosan szekularizálódó világban élünk, ráadásul – be kell vallanunk férfiasan – jelentősen visszaszorul, elgyengül a hitélet, fogy a hívők száma. Hogyan is viszonyuljunk mindehhez?

A közjó, a béke, a szolidaritás minden embernek – nemcsak a keresztényeknek – fontos életfeltétel, amiért ki kell állni, küzdeni. Az önzés, az individualizmus rossz irányba viszi az emberiséget, nyomában békétlenség, háború, nyomor jár. Erről már kellő tapasztalattal rendelkezhetünk, ha „mainstream szólamok” mögé hajlandók vagyunk benézni.

2000 éve jött **Valaki**, aki egy más utat mutatott... Minden embernek van lehetősége megismerkedni **Vele**, megfontolni, amit tanított és élénk élt. Igaz, akkor se tetszett ez a „világot felforgató gondolat” a hatalmasoknak! A hatalmukat féltők fel is hergelték ellene az „istenadta népet”. Rosszul számoltak: a pillanatnyi tragédiából (azt hitték, hogy győztek) a világ élete fakadt!

A történelem ismétli magát. Ma is vannak hatalmukat, befolyásukat féltő „akarnokok”, és az általuk megvett, megvezetett, vagy megfélemlített tömegek. Mindezek szemében szálla mindenki, aki nem áll be a sorukba.

De mi ezt nem tehetjük, nem is tesszük! Mi több, kiállunk elveink, értékeink mellett – Mesterünk nyomán...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imáórák között:

2021.09.18 - 23:20

2021. október



Imaórára a plébánia udvarán gyülekeztünk, László atya később csatlakozott hozzánk, mindszentys szülői értekezletről érkezett.

Kedves Testvérek!

Mi, akik a hagyományos keresztény értékrend alapján szeretnénk élni, aggódva figyeljük a minket körülvevő világot, a tendenciákat, amelyek nemcsak lelkivilágunkat, de az egész világ rendjét szeretnék fenekestől felfordítani - valamiféle szabadság nevében. Lehet, hogy időnként mi magunk is elbizonytalanodunk: Nem túl ósdi-e a mi álláspontunk?

Most zárult az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, aminek a jelmondata: Minden forrásom belőled fakad. Nem lehet jobbat ajánlani továbbra sem: térjünk vissza a tiszta forráshoz, és a zsoltárossal mondjuk: „*Örömmel merítsetek vizet az üdvösség forrásaiból...*”

A mi igaz és tiszta forrásunk maga Jézus. Ő pontos tanítást adott, hagyott ránk, ami emberi viszonyainkban ma is útmutató, etalon. Érdemes rá hagyatkozva berendezni életünket, testvéreinkhez és az egész társadalmunk berendezkedéséhez az Ő tanítása szerint viszonyulnunk. És persze részt vennünk annak alakításában, jobba tételében is.

A mai alkalommal vizsgáljuk meg, milyen kihívásokkal, milyen torzulásokkal is kell manapság szembesülnünk, és állást foglalnunk. A teljesség igénye nélkül idézzünk néhány gondolatot Jézus tanításából. Magunkban tegyük mellé mai világunk nyomulásait, torzulásait és a mi válaszainkat Jézus tanítása nyomán.

Idézetek

...mondom nektek, hogy minden haszontalan szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján: mert szavaid alapján mentenek fel, és szavaid alapján marasztalnak el téged.

...Ha a ház urát Belzebubnak nevezték el, mennyivel inkább háza népét? Tehát ne rettenjete meg tőlük! Mert nincs olyan rejtett dolog, amely le ne lepleződnék, és olyan titok, amely ki ne tudódnék. Amit a sötétségben mondok nektek, azt a világosságban mondjátok el; amit fülbe súgva hallotok, azt a háttetőkről hirdessétek. Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljete, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában.

...Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok. Óvakodjatok az emberektől, mert átadnak a törvényszékeknek, és megkorbácsolnak zsinagógaikban, sőt helytartók és királyok elé hurcolnak énmiattam, tanúbizonyosságul nekik és a pogányoknak.

...Ha a testvéred vétkezik ellened, menj és figyelmeztessd őt négy szemközt. Ha hallgat rád, megnyerted testvéredet. Ha azonban nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két társat, mert minden dolgot két vagy három tanú szavával kell igazolni. Ha rájuk sem akar hallgatni, mondd meg az egyháznak. Ha pedig az egyházra sem akar hallgatni, legyen számodra olyan, mint a pogány és a vámszedő.

Folytathatnánk a sort, talán indításnak ennyi is elég: mennyire fontos a mi mentalitásunk, hogyan is viszonyulunk embertársainkhoz, a zajló folyamatokhoz, a közjó előmozdításához. Mi talán úgy mondanánk: Isten országának az építéséhez! Értő figyelem, felelősségvállalás, kiállás.

A keresztyüldözés fokozódik napjainkban. Itt nálunk még nem nyakaznak, nem akasztanak, nem lőnek a magunk ásta árokba/Dunába. Bár az ilyen szellemiségű emberek közt magyarul beszélők és értők is vannak-, így nagyon észnél kell lennünk, hitünk fegyverzetét felöltve, tudatos keresztyenként kell élnünk! Langyos keresztyenként elsodornak bennünket e világ hatalmasságai: Belzebub és a szolgálatára felesküdtött szolgahad. Mert eladó az egész világ – vegyél, fogyassz, élvezz, ne törődj a jövővel. Az itt és most világát tolják ránk. Hogy holnap mi lesz, az őket nem érdekli,- vagyis dehogynem. Egy állattá aljasított, gondolkodásra képtelen massa jár az új világot építők fejében. No, de ennek mi nem leszünk a részesei!

Indításként közös imánkkal idézzük fel Jézus mentalitását, amit szeretnénk eltanulni és meg is valósítani:

Urunk, Jézus Krisztus! Te akkor foglaltad el a világ utolsó helyét, amikor megaláztak, mindentől megfosztottak és keresztre feszítettek a Golgotán. Ezzel példát adsz nekünk, hogy ne egymással versenyezve törekedjünk elfoglalni az általunk jobbnak tartott helyeket, hanem keresztünket felvéve, alázattal és engedelmesen fogadjuk el azt a helyet, amelyet Isten kijelölt nekünk az életben. Így tudjuk biztosítani azt, hogy helyünk legyen a mennyországban, ahol Isten vendégei leszünk. Ott nem lesznek első és utolsó helyek, hanem mindenki egyenlően részesül Istentől a boldogságban. Segíts minket, Urunk, hogy eljussunk a mennybe! Ámen.

Kezdjük egy kis helyzetelemzéssel.

József Attila: Thomas Mann üdvözlése

Mint gyermek, aki már pihenni vágyik
és el is jutott a nyugalmas ágyig
még megkérel, hogy: „Ne menj el, mesélj” -
(így nem szokik rá hirtelen az éj)
s míg kis szíve nagyon szorongva dobban,
tán ő se tudja, mit is kíván jobban,
a mesét-e, vagy azt, hogy ott legyél:
így kérünk: Ül le közénk és mesélj.
Mondd el, mit szoktál, bár mi nem feledjük,
mesélj arról, hogy itt vagy velünk együtt
s együtt vagyunk veled mindannyian,
kinek emberhez méltó gondja van.
Te jól tudod, a költő sose lódít:
az igazat mondd, ne csak a valódit,
a fényt, amelytől világlik agyunk,
hisz egymás nélkül sötétben vagyunk.
Ahogy Hans Castorp madame Chauchat testén,
hadd lássunk át magunkon itt ez estén.
Párnás szavadon át nem üt a zaj -
mesélj arról, mi a szép, mi a baj,
emelvén szívünk a gyásztól a vágyig.
Most temettük el szegény Kosztolányit
s az emberségen, mint rajta a rák,
nem egy szörny-állam iszonyata rág
s mi borzadozva kérdezzük, mi lesz még,
honnan uszulkan ránk új ordas eszmék,
fő-e új méreg, mely közénk hatol -
meddig lesz hely, hol fölolvasható?...
Arról van szó, ha te szólsz, ne lohadjunk,
de mi férfiak férfiak maradjunk
és nők a nők - szabadok, kedvesek
- s mind ember, mert az egyre kevesebb...
Foglalj helyet. Kezdd el a mesét szépen.
Mi hallgatunk és lesz, aki csak éppen
néz téged, mert örül, hogy lát ma itt
fehérek közt egy európaít.

Valószínűleg ezt a verset is eléri az LBMTQ és a BLM tiltási örülete, hiszen nekik ma már politikailag nem korrekt, hogy a férfi az férfi, a nő meg nő, az ordas eszmék uszulása egyre erősödik, és ugyanígy a vers többi gondolata. A költemény ugyan 1937-ből való, de József Attila a jövőbe látott. Ma pontosan itt tartunk.

Az Egyház természetesen figyelemmel kíséri a társadalomban végbemenő folyamatokat. Pápáink folyamatosan reagálnak is erre enciklikáikban. 2004-ben Szent II. János Pál időszerűnek látta, hogy egy alapos, átfogó tanítást adjon a társadalmi kihívásokra. Ezért a szentszéki ***Igazságosság és Béke Pápai Tanácsa*** megalkotta a ***Az Egyház társadalmi tanításának kompendiumát***, még 2004-ben. Ez iránymutatás az egész emberi közösség számára, és minden részletre kiterjedően eligazítást ad a keresztényeknek és minden jószándékú embernek. Ajánlom ennek tanulmányozását a kedves testvéreknek. Itt most csak egy rövid részletet idézünk: Jézus legfontosabb tanítását, a szeretetparancsot felidézve.

A társadalom emberibbé, az emberi személy méltóságtelejesebbé tétele érdekében a társadalmi életben a szeretet szerepét politikai, gazdasági és kulturális szinten újra kell értékelni és a cselekvés legfontosabb normájává kell emelni. Ha az igazságosság önmagában arra alkalmas, hogy „az emberek között kölcsönös csere alapján és a méltányosság szerint ítélve osszon el anyagi javakat, akkor a szeretet, és csak a szeretet (minden olyan szeretet is, amelyet „irgalomnak” nevezünk) képes arra, hogy az embereknek visszaadja önmagukat”. Az emberi viszonyokat nem lehet egyszerűen csak igazságossággal szabályozni: „A keresztény tudja, hogy a szeretet az az ok, amiért maga Isten kapcsolatra lép az emberrel, és amit maga is vár tőle feleletként. Ezért a szeretet a *legmagasabb rendű* és *legnemesebb* kapcsolati forma az emberek között is, amelynek az emberi élet valamennyi területét be kell töltenie, s ki kell terjednie a nemzetközi rendre is. Csak olyan emberiség örülhet a valódi és tartós békének, amelyet a „szerepet civilizációja” ural. Ebből adódóan ajánlja a Tanítóhivatal nyomatékosan a szolidaritást, hiszen ez képes biztosítani a közjót, a személy átfogó fejlődését segítve. A szeretet „a felebarátot mint önmagunkat engedi megérteni”.

Csak a szeretet tudja az embert teljesen átalakítani. Ez az átalakulás nem jelenti, hogy az e világi dimenzió feloldódna valamiféle testetlen spiritualításban. Önmagát csapja be, aki azt hiszi, a szeretetet mint természetfeletti erényt meg lehet közelíteni a neki megfelelő természetes

alap figyelembevételével, melyhez az igazságosság kötelmei is hozzátartoznak: „A szeretet a legnagyobb társadalmi parancs. Tiszteletben tartatja mások és saját magunk jogait. Megkívánja az igazságos cselekvést, amire egyedül a szeretet tesz alkalmassá. Olyan életet sugall, amely adni akar önmagából, mert „Aki meg akarja menteni az életét, elveszíti azt, de aki elveszíti, megmenti azt” (Lk 17,33).” A szeretet nem merül ki az emberi kapcsolatok és társadalmi viszonyok pusztán e világi dimenziójában, mert teljes hatékonysága isteni adomány mivoltából származik: „Életem estéjén üres kézzel jelenek meg előtted, mert nem kérem, Uram, hogy számon tartsd tetteimet. A mi semminemű igazságosságunk sem hibátlan a Te szemedben. Így hát a Te „igazságosságodba akarok öltözni, a Te szeretetedből szeretném megkapni azt, hogy örökre bírhasalak Téged.”

A szeretet az a mi szikla-alapunk, amire érdemes építeni az egész életünket, egész társadalmi berendezkedésünket. Manapság úgy látszik, egyre messzebb kerül ettől a világ. Imádkozzunk:

Mindenható Istenünk! Te mindenkit meghívsz a veled való közösségre és senkit sem zársz ki szeretetedből. Minden embernek felkínálsz az üdvösséget és megmutatod, milyen úton érhetjük azt el. Egyedül mi, emberek zárhatjuk ki magunkat azzal, ha elutasítunk téged, megtagadjuk a neked való engedelmséget és semmibe vesszük törvényeidet. Hálásak vagyunk azért, hogy minden embernek, nekünk is és minden embertársunknak megadod a segítséget ahhoz, hogy üdvözüljünk. Ámen.

Bizony, nem könnyű a szeretet parancsát megvalósítani életünkben, tán még legszűkebb családi környezetünkben sem. Túl sok a szeretetlenség, az önzés. Sík Sándorral néha mi is elbizonytalanodunk.

Sík Sándor: Csillag

Ez a világ az ördögé!
Már csak belátod?

Jaj nagyon is belátom,
De mit tegyek: mégis az én világom!
Csak szeretem ezt a szegény világot!

Eh, rúgj belé!
Maga kereste! Pusztuljon magába!
Te félreállj!

Hiszen már rúgnám rég, - de fáj!
Nekem jobban fáj! Mindhiába:
Csak az enyém, és csak az Istené!

Ej, romban régen, ami isteni!
Bolond, aki a romokon veszékel!
Evvel az élve-rothadt nemzedékkel
Már nincs mit kezdeni!

Jaj mérgezetek a kutak!
Az Isten hidege megvesz!
De indulhatnak új utak!
A Csillag Istállót mutat:
Bocsássatok a kisdedekhez!

Igen, látjuk a sok visszásságot, emberi gyarlóságot, de nekünk van
iránytűnk, tudjuk, merre kell haladnunk, kit kell követnünk.

Sík Sándor: Messze nézzen, aki élni akar

Nyüzsgő, visongó csöpp sereg,
Hároméves kis-emberek.
Táncol a vízen a friss evező,
Hintázva hív a kék hullámmező.
Hozom, hozom a csónakot!
- Felejtjük el a tegnapot!

Temessük el magunk megett
A véres bombaszőnyeget,
Amely alól előnyüzsögtetek,
Szegény kis bódult fölöslegések,
Amely alatt ott hagyatok
Apát, anyát, a tegnapot.

Felejtjük el, s vele a mát,
A szegény eszelős hazát.
Messze, maradjon el a bectelen,
Az ordíttató, őrrítő jelen,
Minden, amit megátkozott
Fejünk megeste ránk hozott.

Felejtjük el, felejtjük el!
Csak émelet okoz a közel,
Gyomrot kever, kétségbeesést kavarr,
Messze nézzen aki élni akar!
Nem holnap, nem holnapután:
Szálljunk a szálló nap után.

A mélyre menjünk, mosdani,
Ahol nincs ember, mostani,
S kéklő ég alatt, kéklő víz felett
Csak a nemes sirályok lengenek,
S a napsütésben hallgatag
Sütkéreznek a bölcs halak.

Jóságos, csendes, tiszta nép,
Még önfajtajának se vét...
Lám, ilyen bolondokat álmodom,
Ülvén a villás evezőpadon
S forgatván a lapátokat,
Mint egy leláncolt gályarab.

Ki álmatlan láztól nehéz
Piros szemével messze néz
S már-már hiszi, hogy el fog jönni
még
Egy emberhez hasonló nemzedék
És megadatik látnia,
Hogy eldöglik a bestia.

Hogy lesznek újra emberek,
Igazak, mint a kisgyerek
És jobbak és bölcsőbbek nálatok,
Ti fák, füvek és lelkes állatok,
És szépek, mint az egykori
Ember emberek fiai.

Mintha nem is a háború végén született volna ez a vers, annyi mai fogalom jelenik meg benne:

- Szegény kis bódult fölöslegések – a megrontástól és abortusztól veszélyeztetett gyerekek.

- Ordíttató, őrijító jelen – talán nem kell magyarázni, elég, ha egy találomra kiválasztott híradót végignézzünk.

Igen, messzebb kell néznünk, ha élni akarunk! Öngyilkos kultúrák épp most számolják fel magukat. Nem folytatom. Ajánlom ennek a versnek többszöri átelmélkedését – üzenet 1944-ből.

A tájékozódáshoz iránytű kell. Nekünk van! Énekeljünk:

A fényem Jézus Te vagy, ó jöjj és ragyogd be az éjem!
Ó, jöjj, ó, jöjj, és ragyogd be az éjem! Ó, jöjj, ó, jöjj és ragyogd be az éjem!

Talán túl borúlátónak gondolhatják ezen imaóra felvetéseit, de ilyen világban élünk, amit csak szilárd hittel lehet elviselni, mi több, hitünk megerősítésére kell átfordítanunk. Pont a nehézségek erősítenek meg minket.

Sík Sándor: Győzöd-e még?

Cudar felhők gomolyognak,
Elkormozzák az eget.
Jeges eső fenyeget.
Esztendeim komolyodnak.

Komolyodnak, feketednek,
Fogy a piros, fogy a kék,
Öreg legény, van-e még
Olajod a kerekeknek?

Győzöd-e még ezt a beste,
Ördöghasból kivágott
Haramia világot
Megáldani minden este!

Meddig győzöd egymagadban:
Emberesre mosdani
Képedet a mostani
Szennyektől a csepp pataokban,

Az imádság patakában!
Az sem a szép régi már:
Zavaros is, el-eláll,
(Dögöt görget mostanában).

Meddig győzöd türelemmel
Az Úristen türelmét?
Futja-e még kis elméd,
Hogy az ember mégis ember!

Hinnél-e a Hitetőnek?
Avagy állod: az a jó,
Amit az Isten kiró
Akkordmunkát az időnek?

Érted-e még, hogy nem érted
Ami nem is értelem, -
De ami van ideleenn,
Mégisincs másért, csak teérted!

Idézzük fel Jézus vigasztaló szavait – most énekünkkel:

**Refr: ||: *Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak,
Karjaimba zártalak, örökre enyém vagy. :||***

*Viruló réteken át Hűs forrás felé vezetlek, Pásztorod vagyok,
Elveszni senkit sem hagyok, karom feléd tárom, kiárad áldásom;
Nem rejtőzöm el, szívem a szívednek felel,
Amikor úgy érzed, nyomaszt az élet.* **Refr:**

*Nem taszítalak el, amikor vétkezel, irgalmat lelsz a szívemben,
Örök feléd a hűségem, amerre jársz védlek, nyomodba lépek.
Nem rejtőzöm el, szeretetlángom átölel,
Ne félj, ha éjben jársz, hidd, hogy a fény vár rád!* **Refr:**

Újabb fontos gondolatok Jézus tanításából:

„Engedjétek hozzám a gyermekeket /Ilyeneké a mennyek országa/ Aki pedig megbotránoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik. Jaj a világnak a botránoztatások miatt! Mert szükséges, hogy botránoztatások történjenek, de jaj annak az embernek, aki megbotránoztat.”

Gyerekeink megvédése, keresztény szellemű nevelése alapvető kötelességünk, egyben jól felfogott érdekünk. Hiszen keresztény és magyar jövőnk az ifjúságon múlik. Aggódva figyeljük a romboló tendenciákat, és időnként elbeszélgetünk lassan felnőtté váló gyerekeinkkel.

Rónay György: Fiamhoz

Fiam, aki a világ küszöbén állsz, legyen ez a vers neked útravalóm.

Apád szól vele hozzád, élete tanúságával. A kusza valón tisztán akart átmenni ő is, derékon fölül legalább.
De itt az ember vagy beledöglik a sárba, vagy eladja magát.

Mi vár rád? Nem tudom. De döntened kell jó korán: mi kell, konc-e, vagy tisztesség. Ha könnyű élet, karrier - ennek leckéje egyszerű: a szádon mindig más legyen, mint a szívedben, aljasságodban légy rettenthetetlen, ne nézd, kivel szövetsz, de kötéled ne tartsd meg soha senkivel, s így meglesz mindened, amit kívánsz: pénz, hatalom, siker.

De ha mégis a szép és az igaz lenne számodra fontosabb, vagy netán szót emelsz a jóért, jövődtől nem várhatsz sokat: szavad úgy pereg el, mint a falra hányt borsó, vagyonod két láb föld lesz, hajlékod deszkakoporsó, kölykeid éhen bögnek, asszonyod rongya lobog a szélben s emléked kihívás lesz, neved viselni szégyen.

Így válassz idején, és úgy készülj jövődre, ahogy választottál. Többet nem mondhatok. Kedvem is, papírom is elfogyott már.

Utóirat

Fiam, aki a világ küszöbén állsz, a munkák és a harcok szüneteiben magam elé képzelem néha tiszta arcod, és eltűnök sorsodon, mely sorsom folytatása is, és jóvátétel lesz talán azért, ami bennem csonka volt és hamis.

Szavam zenét kívánt, s nem lett, csak dadogás: de hősi lesz és nagyszerű, ha majd folytatja más; s bár buktatók közt botladoztam és útvesztőkben tévelyegtem: utam hiába mégse volt, ha más majd célhoz ér helyettem. Tehetetlenül éltem, meddőn, lázongva és mogorván. Füstölve égtem el. Helyettem is légy fényes tűz majd korod ormán.

Ha szilárd értékrendünket sikerül gyerekeinknek hitelesen és elfogadhatóan, mi több megélhetően megmutatni, áthagyományozni, akkor a legtöbbet adtuk számukra. Valószínűleg ez nem az anyagi javakban dúskálást, könnyű élvezeteket jelenti, hanem a becsületes, igazságra törekvő, időnként küzdelmes, de hiteles embert, - ahogy Rónay Györgytől hallottuk.

A keresztény ember alapvetően optimista. Ezt a hitünkből fakadó, Jézustól eltanult világlátást érdemes, sőt fontos továbbadni mindenkinek.

Sík Sándor: Jó testvéri szóval

Hadd el a pityergést,
Drága cimbora!
Régi nóta már ez,
Ócska csimpolya!
Ezt nyúvi örökké
Minden vén gyerek.
Hát persze hogy rosszak
Mind az emberek.

Rosszak bíz ők ahhoz,
Aki rossz nekik.
Aki élheterlen,
Láb alá szegik.
Már ez ellen nincsen
Felfolyamodás.
Hogyne nyavalyogna,
Aki nyavalyás!

De hogyha a szíved,
Fejed is helyén,
- Kettő lesz belőle -
Egyet mondok én.
Nézz egyszer szemébe
Annak, aki bánt:
Mi lobog belőle
Rosszaság gyanánt?

Mondjam? Keserűség
Esett életén,
Bár maga se tudja,
Mije fáj, szegény.
Az fáj, ami nincsen,
Ami nem elég,
Mi ha volt is, elment,
S hült helye is ég.

Mondjam-e Irígység.
Benned jót ha lát,
Neki jószerencséd
Pörkölő zsarát,
Tüske a szívében,
Mint a tű, hegyes.
Azt hiszi, kihúzza,
Ha visszasebez.

Csoda-e, ha kéreg
Heged a szívé?
Ha mi belül kérges,
Kívül is kemény.
Jó testvéri szóval
Lágyogasd fel őt,
Dobd vissza kenyérrel
Szegény kövezőt.

Mennyire maiak ezek a gondolatok is... Mennyien vergődve keresnek valamit, talán nem is tudják mit, mi is hiányzik *esett* életükből. Hogy szomjazzák sokan a jó szót, a jó testvéri szót, ami talán fordíthat életükön. Nekünk pont itt van az a rés, az a lehetőség, ahol fordíthatunk egy-egy testvérünk életén. És nem biztos, hogy a Jézusra alapozott teológiával, hittételekkel kell kezdenünk. Indításnak elég, ha jószándékú odafigyeléssel, meghallgatással kezdünk. Persze, az imában hordozás, a magunk állandó hitbeli erősítése nagyon fontos alap. Gyakoroljuk is ezt most közös imánkkal:

Urunk, Jézus Krisztus! Szívünk nemes szándékával keresünk téged, mert evangéliumodban felismertük az örök élet tanítását. Az evangélium szerint élve akarunk követni téged, mert egyedül a te tanításod és személyed követésre méltó. Nem adjuk életünket látszat-igazságok szolgálatára, hanem evangéliumod teljes igazságát, mint igazi örömhírt akarjuk hirdetni azoknak, akik tévedéseik után életük értelmét keresik. Ismerjék fel ők is, hogy te vezetsz bennünket az örök üdvösségre! Ámen.

Mai imaóránkon említettünk néhány dolgot, ami körülvesz bennünket. Az új pogányság korszakát éljük. Több neves ember véleményét osztom, miszerint Egyházunk építése „zöldmezős beruházás”. Azaz, nagyon sok mindent előlről kell kezdenünk, az alapokat kell újra leraknunk. Mindezt úgy, hogy az emberek számára elfogadható, szimpatikus is legyen, - hiszen csak így lesz eredményes. Nagy kihívás ez Egyházunknak, és mindannyiunk számára - egyénileg is. Egy biztos: szilárd hitünk és keresztény derünk olyan alap, amire a ránk figyelők is építhetnek.

Sík Sándor: Bocsánatkérés

Testvérek, kérlek benneteket:
Bocsássátok meg ezt az éneket.

Ó tudom én, hogy zivatar van,
És hogy nem kiált a viharban
Csak az eszelős!
Mikor a mennykövek szakadnak,
Ki hallja hangját remegő ajaknak?
Ó tudom én, hogy fáj az ének annak,
Aki ordító kínnal viselős.

Ó tudom én, hogy fáj ma lennetek,
És mint szegény rákos beteg
Nem fordulhat úgy a pállatag ágyon,
Hogy még jobban ne fájjon:
Úgy tekerődzik sajjgó lelketek.
És itt egy boldog ember hangol halk éneket.

Mégis, hallgassátok meg muzsikámat:
A nagy, keserű világbánat
Simogató kis énekemtül
Talán-talán egy sóhajtásnyit enyhül.
Hisz többnek úgyse gondolom:
A láztól gyöngyös homlokon
Egy hűvös illetésű kéz.
Egy gyufaszál a betegszoba éjén,
A keserű pohárnak szélén
Egy cseppnyi méz.

Mégis, tán elgondolni jó,
Hogy a boldogság csak bujdosó,
De nem szállt el végképp a földrül.
Hogy mint a fa, mely törten is kizöldül,
Van ember is,
Akit ha vessző megver is,
Ha nyögve is, ha megteperten,
De mindig újra talpra serken,
S bár fojtogassa a Világsalak
És maga bűne, verítéke,
De el nem apad belsején a béke,
Mert mécs aranylik éjjelébe:
A szabadító Akarat,
Amelytől otthon lesz a földi börtön.

Hogy a boldogság virraszt még a földön,
És hogyha virraszt, várhatod,
Akár ma is még feltalálhatod,
És úgy lehet: ha ráakadnál,
Nagyobbá lennél tenmagadnál,
Mert ami meleg, másnak is meleg.

Ezért hadd kérjelek,
Mint jó testvért és édes húgomat:
Vedd testvérszívvvel ezt az éneket,
És bocsásd meg a boldogságomat.

Imaóránk végén az említett kompendium egyik gondolatát idézem:

„Nem 'új programot' kell kitalálnunk. A program már megvan, és ugyanaz, mint eddig, az evangélium és az élő hagyomány öröksége. Ez végső soron Krisztusban összpontosul, őt kell megismernünk, szeretnünk, követnünk, hogy benne részesei lehessünk a Szentháromság életének, s hogy vele együtt átalakíthassuk a történelmet, míg be nem teljesedik a Mennyei Jeruzsálemben.”

Az Egyház az emberi történelem része, az emberi civilizáció része. Ezt kell megőriznünk. Nagy lökést adott ehhez a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, aminek eseményeit felidézhetjük a világháló, meg majd a megszülető dokumentumok, tanulmányok, elemzések segítségével is.

Krisztus főpapi imájából idézzük fel magunk számára egy mondatot: „Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól.”

Igen, nekünk ebben az ellenséges világban kell megmutatnunk, Krisztus világosságát, a jövőbe vetett reményünket, hogy jobba tegyük a világot. A mi egy cseppünk nélkül kisebb lenne a tenger... És utunkon Mesterünk nem hagy egyedül, velünk tart, velünk küzd, örül vagy éppen szomorkodik, aggódik. Úgy gondolom, mai gondolataink erről mindenkit meggyőzhettek.

Befejezésül énekeljük ennek a világeseménynek a megunhatatlanul szép, és az elmúlt hét folyamán sok gyönyörű pillanatot felidéző régi-új himnuszát.

Győzelemről énekeljen Napkelet és Napnyugat, / Millió szív összecsengjen, magasztalja az Urat! / Krisztus újra földre szállott, vándorlásunk társa lett, / Mert szerette a világot, kenyérszínbe rejtett.

***Krisztus kenyér s bor színében Úr s Király a föld felett,
Forrassz egygyé békességben minden népet s nemzetet!***

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda